

Přítomná studie je prvním soustavným pokusem o strukturní pojetí problému básnického druhu. Jak již název studie ukazuje, nepůjde nám zde o to, abychom problematiku druhu vyčerpali v celé její šíři, nýbrž spíše o to, abychom rozbořem jednoho ze základních básnických druhů otevřeli k této problematice přístup. Není přitom zcela nahodilé, že je to drama, které se nám má stát klíčem k problému druhu, neboť tento druh je od ostatních nejzřetelněji odlišen: kdežto lyrika s epikou mnohdy splývají tak, že nelze stanovit jejich vzájemné rozhraní a je třeba zavádět pojem básnictví lyricko-epického, drama zůstává ohraničeno dosti jednoznačně, mluví se sice často o dramaticčnosti v lyrice nebo epice a naopak zase o lyrickém nebo epickém dramatu, ale těžko bychom hledali dílo, které by čtenář spontánně hodnotil jako lyricko-dramatické nebo epicko-dramatické. A směrodatným kritériem toho, co všechno máme za drama považovat, nám nejsou apriorní soudy různých teoretiků, kteří oblast určitého básnického druhu libovolně zužují nebo rozšiřují, aby vyhověli normám, které si sami vymysleli, nýbrž právě spontánní hodnocení nezaujatého čtenáře; považujeme tedy za drama všechno to, co jako drama spontánně chápe čtenář.

Tím je již vlastně stanoven postoj, který k předmětu svého zkoumání zaujímáme: je to postoj čistě teoretický, bez jakéhokoli stínu normativnosti; jinými slovy jde zde o zjišťování norem již existujících, nikoli o vytváření norem nových. To je ovšem dnes v strukturní estetice již zcela samozřejmé. Přesto však je to třeba u přítomné studie zvlášť zdůraznit, protože sám její předmět do